

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Obaly Morava, a.s.**, IČ: 25252968
sídlem tř. Tomáše Bati 1700, 765 02 Otrokovice
zastoupený advokátkou Mgr. Markétou Vojtáškovou
sídlem Kvítková 124, 760 01 Zlín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2017, č. j. KUZZL 86154/2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Otrokovice, odbor stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 30. 8. 2016, č. j. SÚ/37011/2016/TKA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalobci nařídil odstranění stavby „Přístavba a stavební úpravy průmyslové haly s provozním a

sociálním přístavkem“ na pozemcích pozemkové parcely číslo 458/36, 458/86, 458/97, 458/121, 458/123 a stavební parcela číslo 1888 v k.ú. Otrokovice. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 1. 2017, č. j. KUZL 86154/2016, sp. zn. KUSP 72102/2016 ÚP-Mor (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí jím bylo potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že stavební úřad měl přerušit řízení v důsledku žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 4. 2016. V souvislosti s touto žádostí žalobce žádal také o přerušení řízení, o čemž stavební úřad nerozhodl. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že k přerušení řízení o odstranění stavby postačí pouhé podání žádosti, aniž by musela být doprovázena podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. K obdobnému výkladu vede stavební úřady i veřejný ochránce práv. Dále žalobce namítá, že stavební úřad nevydal před nařízením kontrolní prohlídky na den 17. 2. 2015 po zániku právního předchůdce žalobce – společnosti Reality Morava, a. s. – rozhodnutí o procesním nástupci. Ke dni nařízení kontrolní osoby nebyl osobou, jenž by byla povinna součinností stavebnímu úřadu. Žalovaný nesprávně posoudil otázku vlastnictví žalobce k předmětným pozemkům ke dni nařízení kontrolní prohlídky. Zákon č. 125/2008 Sb. na právní posouzení vlastnictví k nemovitostem nedopadá. Navíc se žalovaný nevypořádal s tím, že společnosti zveřejnily projekt přeměny a co tento projekt obsahoval. Bylo na místě aplikovat ustanovení občanského zákoníku a zjistit stav evidence v katastru nemovitostí. Pokud existovaly pochybnosti ohledně otázky vlastnictví pozemků, bylo nezákonné nařídit kontrolní prohlídku a dožadovat se součinnosti. Předmětné výzvy jsou nicotnými úkony. Správní řád sice otázku procesního nástupnictví výslovně neupravuje, avšak lze daný postup dovodit z hlediska zásad správního řízení a výkladu zákona v souladu s ústavními principy spravedlivého procesu. Vydání rozhodnutí o procesním nástupnictví bylo zvláště nezbytné, když otázka vlastnictví staveb byla ke dni provedení fúze sporná. Tato vada nemohla být zhojena tím, že se následně žalobce stal vlastníkem předmětné stavby. Žalovaný porušil také zásadu předvídatelnosti, když o zásadní předběžné otázce neučinil rozhodnutí a řízení nepřerušil po podání žádosti o dodatečné stavební povolení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že zánikem Reality Morava a. s. přestal být tento subjekt účastníkem řízení a na jeho místo automaticky nastoupil žalobce, který převzal jeho veškerá práva a povinnosti. O procesním nástupnictví není třeba rozhodovat. K argumentaci týkající se nepřerušení řízení žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dodal, že se zabýval všemi odvolacími námitkami, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

5. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
6. Nejprve se soud zabýval námitkou, že měl stavební úřad přerušit řízení z důvodu podání žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 4. 2016.
7. Soud předesílá, že pro posouzení této otázky je rozhodující znění zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), neboť řízení o odstranění stavby bylo zahájeno před tímto datem a muselo tak být dokončeno podle dosavadních předpisů (srov. čl. II odst. 14 zákona č. 350/2012 Sb.). Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona platilo: *„U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.“*
8. Z citovaného ustanovení vyplývá, že podání žádosti o dodatečné povolení stavby vede k přerušení řízení o odstranění stavby ze strany stavebního úřadu. V nyní projednávané věci ovšem podle žalobce mělo být řízení přerušeno na základě žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 4. 2016, přičemž tato žádost byla podána poté, co bylo již o jedné žádosti o dodatečné povolení stavby rozhodnuto. V první řadě se proto soud zabýval tím, zda opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby vůbec je důvodem pro přerušení řízení o odstranění stavby ve smyslu citovaného ustanovení. Tuto otázku přitom již posuzoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž dospěl k následujícím závěrům: *„Nejvyšší správní soud nicméně dosud neřešil situaci, kdy žalobce podává žádost o dodatečné stavební povolení opakovaně, jako tomu bylo v daném případě. Pokud by se jednalo o zjevné zneužití práva a obstrukci, nelze jistě ponechat správní orgán tváří v tvář takovému jednání zcela bezbranným. V takových situacích je na místě, aby stavební úřad, resp. odvolací orgán, uvážil, zda jsou dány důvody pro přerušení řízení, a v případě, že by podání opakované žádosti bylo zcela zjevně účelové a jeho hlavním cílem by bez pochybností bylo jen zdržovat řízení o odstranění stavby, mohl by úřad odmítnout řízení o odstranění stavby přerušit. Samozřejmě, jak zdůrazňuje dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, argumentaci zneužitím práva je nutno užívat střídme a uplatňovat ji „nanejvýš restriktivně“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. května 2010 č. j. 1 As 70/2008-74), a to zejména, má-li se jednat o zneužití procesních práv (srov. rozsudek ze dne 4. května 2011 č. j. 7 Afs 4/2011-72). Přesto taková úvaha i v oblasti procesní myslitelná je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2008 č. j. 1 Afs 7/2008-91) a to i přímo ve vztahu k přerušení řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. listopadu 2010 č. j. 11 A 13/2010-25; pro zajímavost lze uvést, že se k náhledu Městského soudu v Praze přiklonil též poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu ve svém závěru č. 104/2011).“*
9. Z citovaných úvah Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že i opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby má zásadně vést k přerušení řízení o odstranění stavby. Výjimkou jsou situace, kdy se jedná o žádost zjevně účelovou s cílem zdržovat odstranění stavby. V takovém případě by stavební úřad řízení nepřerušoval, nicméně v první řadě by

takovou úvahu musel vyslovit, což v posuzované věci neučinil, a proto ani soudu nepřisluší hodnotit, zda byl postup žalobce takovým případem či nikoliv.

10. Zároveň Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že k přerušení řízení zásadně vede samotné podání žádosti o dodatečné povolení stavby, aniž by byla od počátku doprovázena podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Z úvah Nejvyššího správního soudu lze přitom dovodit, že na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že se jedná o žádost opakovanou. Stavební úřad tedy ve své výzvě ze dne 27. 4. 2016, č. j. SÚ/18702/2016/TKA, vyslovil nesprávný právní názor, že pouze kompletní a úplná žádost o vydání dodatečného povolení stavby může být předběžnou otázkou pro řízení o odstranění stavby, jelikož již jednou bylo řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno.
11. Cestu, jak může stavební úřad zabránit obstrukčnímu jednání (například v podobě účelového opakovaného podávání žádostí o dodatečné povolení stavby), popsal Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku. Touto cestou přitom není paušální restriktivní výklad pravidla o přerušení řízení o odstranění stavby v případě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby. Má-li stavební úřad za to, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu fakticky vlastník stavby usiluje pouze o prodlužování řízení, může učinit závěr, že není na místě dané konkrétní řízení přerušovat. V takovém případě ovšem musí vyjádřit své úvahy ve formě usnesení a musí umožnit účastníkovi řízení se proti tomuto usnesení bránit odvoláním (viz již zmíněný rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34).
12. Stavební úřad měl tedy v posuzované věci řízení o odstranění stavby na základě žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 4. 2016 přerušit, nebo měl vydat usnesení o tom, že se řízení nepřerušuje (například z důvodu obstrukčního jednání žalobce, které by ovšem musel podrobně popsat a vyhodnotit). Toto procesní pochybení ovšem v daném případě nemohlo mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť stavební úřad fakticky vyčkal pravomocného rozhodnutí o žádosti ze dne 4. 4. 2016 a teprve poté vydal rozhodnutí o odstranění stavby. Přitom právě tento účel sleduje institut přerušení řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Jeho smyslem je zajistit, aby bylo rozhodováno o odstranění stavby až poté, co bude rozhodnuto o předběžné otázce (o žádosti o dodatečné povolení stavby), neboť v opačném případě by mohla být vedle sebe vydána dvě navzájem kolidující rozhodnutí – jedno dodatečně povolující stavbu a druhé nařizující její odstranění. Jestliže stavební úřad vydal rozhodnutí o odstranění stavby až po právní moci zastavení řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, účel zákona tím naplnil. Žalobce tak popsaným pochybením v konečném důsledku nebyl nijak zkrácen na svých právech. Ostatně bylo-li řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby pravomocně zastaveno, nebylo by v případném novém řízení (dospěl-li by soud k závěru, že je na místě napadené rozhodnutí zrušit) již co napravovat, neboť řízení již přerušit nelze a na závěrech stavebního úřadu, týkajících se věci samé, není co měnit (viz dále).
13. Dále žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku vlastnictví žalobce k předmětným pozemkům ke dni nařízení kontrolní prohlídky. Stavební úřad žalobce považoval za vlastníka předmětné stavby již na základě nastoupení právních účinků přeměny, kdy se stal žalobce právním nástupcem společnosti Reality Morava a. s. Podle žalobce se ovšem stal vlastníkem stavby až zápisem do katastru nemovitostí.
14. Podle § 1105 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, převede-li se vlastnické právo k nemovité věci zapsané ve veřejném seznamu, nabývá se věc do vlastnictví zápisem do takového seznamu.

15. Podle § 59 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přeměnách“) právní účinky přeměny nastávají dnem zápisu přeměny do obchodního rejstříku, nestanoví-li tento zákon něco jiného.
16. Podle § 61 zákona o přeměnách fúzí sloučením dochází k zániku společnosti nebo družstva nebo více společností nebo družstev a přechodu jmění zanikající společnosti nebo družstva na nástupnickou společnost nebo družstvo; nástupnická společnost nebo družstvo vstupuje do právního postavení zanikající společnosti nebo družstva, nestanoví-li zvláštní zákon něco jiného.
17. V posuzované věci došlo k tomu, že se žalobce sloučil fúzí se zanikajícími společnostmi Reality Morava a.s. a ŘEHOŘÍK Group, a.s. a přešlo na něj veškeré jmění společností Reality Morava a.s. a ŘEHOŘÍK Group, a.s. Tato přeměna byla do obchodního rejstříku zapsána dne 28. 3. 2014. Tuto skutečnost zjistil stavební úřad právě z obchodního rejstříku a krajský soud v obchodním rejstříku ověřil pravdivost tohoto zjištění. Uvedené skutečnosti jsou ostatně mezi účastníky nesporné.
18. Podle názoru soudu se nabytí vlastnického práva k předmětné stavbě v důsledku fúze sloučením žalobce mimo jiné se společností Reality Morava a. s. řídí zákonem o přeměnách a nikoliv § 1105 občanského zákoníku. Toto ustanovení je zařazeno do pododdílu s označením „Převod vlastnického práva“ (v rámci oddílu označeného „Nabytí vlastnického práva“), přičemž již systematickým výkladem je nutno dospět k závěru, že se jedná o pravidla platná pouze pro jeden z řady zákonných titulů pro nabytí vlastnického práva. To potvrzuje i text daného ustanovení, které hovoří o nabytí vlastnického práva na základě jeho převodu – tedy právního jednání původního a nového vlastníka. Přeměnu obchodní společnosti přitom nelze považovat za převod vlastnictví. Nejde totiž o sukcesi singulární (převedení konkrétně určených práv či povinností), nýbrž univerzální (nastoupení do všech práv a povinností zanikajícího subjektu). Přechází-li v rámci univerzální sukcese mimo jiné také vlastnické právo k nemovité věci, neřídí se tato situace, stejně jako v případě dědění, ustanovením § 1105 občanského zákoníku, a to už proto, že se nejedná o převod vlastnického práva, nýbrž o jeho přechod.
19. Pro případ přechodu vlastnického práva z titulu přeměny obchodní společnosti je rozhodná speciální právní úprava upravující účinky přeměny. Touto právní úpravou jsou zejména § 59 a 61 zákona o přeměnách. Podle těchto ustanovení přitom platí, že v případě fúze sloučením nástupnická společnost vstupuje do právního postavení zanikajících společností, přičemž účinky přeměny nastávají dnem zápisu přeměny do obchodního rejstříku. Jelikož neexistuje žádné speciální ustanovení, které by regulovalo okamžik nabytí vlastnického práva v případě nemovitých věcí, platí i pro tento případ uvedená obecná pravidla. Absence speciální úpravy je přitom logická, neboť pokud by zákonodárce přijal podobnou úpravu, jaká je obsažena v § 1105 občanského zákoníku, vytvořil by tím určité období právního vakua v době od zániku původního vlastníka do zápisu vlastnictví k nemovitosti ve prospěch nástupnické společnosti. V tomto období by vlastníkem nemovité věci nebyl nikdo, což je nejen nežádoucí například s ohledem na skutečnost, že s vlastnictvím jsou spojeny také povinnosti, které by neměl kdo vykonávat, ale také v rozporu s povahou právního nástupnictví. Jen stěží lze hovořit o nástupnictví (tj. derivativním nabytí vlastnického práva), jestliže je nabývána věc, která se v mezidobí stala věcí ničí – nabytí vlastnictví k věci ničí je přitom nabytím originárním.
20. Nelze přisvědčit ani námitce, že měl stavební úřad zkoumat obsah projektu přeměny. Pro stavební úřad bylo rozhodující, že společnost Reality Morava a. s. zanikla a že jejím jediným právním nástupcem je žalobce. V takovém případě veškerá práva a povinnosti

přešla na žalobce ze zákona, bez ohledu na to, zda s nimi projekt přeměny explicitně počítá. Informace o tom, že nastaly právní účinky přeměny (získaná z obchodního rejstříku) a že zanikající obchodní společnost byla vlastníkem předmětné stavby (získaná z katastru nemovitostí), byly tedy zcela dostačujícím podkladem pro učinění závěru o tom, že se žalobce stal právním (a tudíž také procesním) nástupcem společnosti Reality Morava a. s.

21. Lze shrnout, že stavební úřad otázku vlastnictví předmětné stavby ke dni kontrolní prohlídky posoudil správně. I v této části je proto žaloba nedůvodná.
22. Závěrem žalobce namítá procesní pochybení spočívající v tom, že stavební úřad nevydal rozhodnutí o procesním nástupnictví. Ani tato námitka není důvodná.
23. Okruh účastníků řízení o odstranění stavby stavební zákon nevymezuje, proto se stanoví podle obecné právní úpravy obsažené v § 27 a 28 správního řádu. Pro posouzení účastenství žalobce v posuzovaném řízení o odstranění stavby je pak rozhodující § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle něhož jsou účastníky řízení v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Účastníkem řízení o odstranění stavby je tak osoba, které je ukládána povinnost odstranit stavbu. V případě nařízení odstranění stavby na základě § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jako v nyní projednávané věci, je takovou osobou vlastník stavby.
24. Ani stavební zákon, ani správní řád ovšem neobsahují úpravu rozhodování o procesním nástupnictví. Nabízí se pak otázka, zda se jedná o mezeru v zákoně, kterou by bylo potřeba vyplnit pomocí právních principů či analogické aplikace ustanovení jiných právních předpisů. Zdejší soud má za to, že se o mezeru v zákoně nejedná, neboť je-li okruh účastníků řízení stanoven přímo zákonem, jsou zakotvení či nezakotvení právní úpravy rozhodování o procesním nástupnictví dvěma rovnocennými variantami a je čistě na vůli zákonodárce, kterou z variant zvolí. V tomto případě se přitom zákonodárce přiklonil k variantě, že o procesním nástupnictví nemusí být rozhodováno.
25. Rovnocennost obou variant podle názoru soudu plyne z toho, že v případě vymezení okruhu účastníků řízení přímo zákonem by bylo rozhodnutí o procesním nástupnictví logicky pouze rozhodnutím deklaratorním. Je-li například účastníkem řízení vlastník stavby, s převodem či přechodem vlastnictví se automaticky stává účastníkem správního řízení vlastník nový. Deklaratorní rozhodnutí má pak v takové situaci toliko informativní povahu. K informování osoby o tom, že je účastníkem řízení, přitom rozhodně není nutná forma rozhodnutí. Principy předvídatelnosti a právní jistoty účastníků řízení o tom, že s nimi správní orgán jedná jako s účastníky řízení, lze zajistit i sdělením. Ostatně takovou formou je účastníkům řízení oznamováno také zahájení řízení dle § 46 správního řádu a tím i jejich účastenství. Ani v tomto případě zákon nevyžaduje formu rozhodnutí, neboť to pro předvídatelnost postupu správního orgánu a právní jistotu účastníků řízení není potřebné. Ani v právních zásadách či ústavních principech proto soud nenalézá opodstatnění pro to, aby bylo o procesním nástupnictví rozhodováno, nepožaduje-li takový postup zákon. Pro srovnání, ani v případě nástupnictví na straně žalovaného v soudním řízení správním není rozhodováno o procesním nástupnictví (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2014, č. j. 2 Afs 69/2012-124), a to právě proto, že žalovaný je vymezen přímo zákonem (§ 33 odst. 1 ve spojení s § 69 s. ř. s.).
26. Stavební úřad tedy nepochybil, jestliže nerozhodl o procesním nástupnictví (tj. o tom, že se účastníkem řízení o odstranění stavby namísto předchozího vlastníka stavby Reality

Morava a. s. stal žalobce, jakožto nový vlastník této stavby). Žalobce se totiž stal účastníkem řízení ze zákona okamžikem nabytí vlastnictví k odstraňované stavbě. Stavební úřad přitom žalobce již v rámci výzvy k součinnosti ze dne 8. 12. 2014 informoval o tom, že jej považuje za nástupce původního účastníka řízení Reality Morava a. s., a v rozdělovníku jej také označil za účastníka řízení.

27. Z výše uvedených závěrů také plyne, že výzvu k součinnosti nelze v dané věci považovat za nicotnou, neboť byla v souladu se zákonem adresována žalobci, jakožto vlastníku stavby a zároveň účastníku řízení.

V. Shrnutí a náklady řízení

28. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu